

Hij legde een arm om m'n moeders schouder.

"Dit is toch *la dolce vita*?"

Een flauwe glimlach brak door op het vermoeide gezicht van m'n moeder.

"Ga jij even naar de campingwinkel? Dan ruimen wij in."

M'n vader gaf m'n moeder een kus op haar voorhoofd, pakte een lege boodschappentas en rende naar de winkel.

M'n moeder pakte me bij m'n arm.

"Wil jij wat extra zakgeld?" zei ze met een knipoog.

Een minuut later sjouwde ik met een aantal koffers.

Een aantal minuten daarna is m'n vader alweer terug. Het ontembare enthousiasme is klaarblijkelijk als sneeuw voor de zon verdwenen en hij gooide de lege boodschappentas in een hoek van onze woonkamer.

"Dicht!"

Nu legde m'n moeder een hand op de schouder van m'n vader.

"Ja, dat weet je toch? Dacht je dat dat veranderd was?"

Het leek nu of m'n vader weer zo snel mogelijk naar huis wilde.

"Het wordt nooit wat met dit land."

TWEE

“Meneer Brokamp?”

De verloskundige probeerde contact met me te krijgen, maar ik stond als versteend in de hoek van de kamer, waar Annabel net bevallen is van ons kindje. Althans, dat dacht ik tot voor kort. In de afgelopen maanden dacht ik twee keer vader te worden, maar nu ziet het ernaar uit dat ik nul keer vader word. Het kan verke-
ren, zei Bredero. Ja prima, maar dit had ik niet echt verwacht.

“Wilt u misschien de navelstreng doorknippen?”

Zonder antwoord te geven rende ik de kamer uit, door de gang en het trappenhuis en kwam uiteindelijk uit in de centrale hal van het ziekenhuis, waar een clini-kerstman de patiënten met een bel en een voortdurend “Hohoho!” verveelde. Waar ben ik in gods-
naam in terechtgekomen?

Ik nam plaats op een bankje en werd op m’n schouder getikt.

“Hé ouwe reus!”

“Sjur?”

“De enige echte!”

“Wat doe jij nou hier?”

Ik zag aan haar gezicht dat ze gehuild had en sloeg een arm om haar schouder.

“Wat is er?”

Shirley wreef in haar ogen.

“Je broer ligt hierboven. Is gisteravond niet goed geworden. We dachten eerst dat ie gewoon weer eens te veel gedronken had,

maar het bleek een soort hartaanval.”

“Jezus!”

“Ja, zeg dat. Maar ja, wel een beetje eigen schuld hè. De hele dag geen reet uitvoeren en alleen maar roken en zuipen.”

Ik knikte.

“Daar heb je denk ik wel gelijk in.”

Shirley prikte met haar wijsvinger in m’n borst.

“En jij? Eindelijk vader geworden? Voor de eerste of de tweede keer?”

Ik zuchtte.

“Waarschijnlijk helemaal niet.”

“Huh, wat doe je hier dan?”

“Ja, Annabel is wel bevallen, maar ik denk niet dat de baby van mij is.”

Shirley moest lachen.

“Sorry, maar dit vind ik echt humor!”

Ik keek Shirley verveeld aan.

“Want wat is hier leuk aan dan?”

Shirley tikte me op m’n schouder.

“Kerel! Snap je ‘m niet? Boontje komt om z’n loontje toch? Jij gaat de hele tijd vreemd, maar dat blijkt zij ook gedaan te hebben dus!”

Er vloeiden weer tranen over Shirley’s gezicht, maar nu van het lachen.

“Kom, we gaan eens effe kijken hoe m’n vader erbij ligt!”

“Waar is je moeder eigenlijk?”

Shirley wuifde in de lucht.

“Die is met mijn scooter even wat schone kleren van m’n vader aan het halen. Nou ja, schoon. Ze zijn gewassen. Echt schoon worden ze niet meer...”